

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 804/2014
09.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.М., због кривичног дела давање лажног исказа из члана 335. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М., адвоката Б.М. из ..., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 6К. 708/2013 од 01.11.2013. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж. 203/14 од 03.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М., адвоката Б.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 6К. 708/2013 од 01.11.2013. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж. 203/14 од 03.06.2014. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 6К. 708/2013 од 01.11.2013. године, окривљени И.М. оглашен је кривим за кривично дело давање лажног исказа из члана 355. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3. месеца од дана правноснажности пресуде, с тим да ће се новчана казна, ако је окривљени не плати у одређеном року, заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка - паушала у износу од 2.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени „...“ СЗТР- ..., чији је власник Р.М. из ..., ради остваривања имовинскоправног захева упућен на парницу.

Виши суд у Зајечару, пресудом 4Кж. 203/14 од 03.06.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног И.М., адвоката Б.М. и пресуду Основног суда у Зајечару К 708/2013 од 01.11.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. И.М., адвокат Б.М., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Основног суда у Зајечару К 708/2013 од 01.11.2013. године, због повреде закона - члан 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целини пресуде Основног суда у Зајечару К 708/2013 од 01.11.2013. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж. 203/14 од 03.06.2014. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окр. И.М. Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. И.М. је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окр. И.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 4. ЗКП, чланом 34. Устава Републике Србије и чланом 4. став 1. Протокола бр. 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода које забрањују поновно суђење у истој ствари и с тим у вези, наводи да се у овом случају ради о пресуђеној ствари пошто је окривљени у извршном поступку већ кажњен новчаном казном од стране Привредног суда у Зајечару, решењима тог суда Посл.бр. 2И 6/2011 од 13.03.2012. године и Посл.бр. 2И 6/2011 од 16.05.2012. године, а због непотпуне изјаве о имовини и да је неприхватљив став првостепеног и другостепеног суда да дело за које је окривљени кажњен у извршном поступку не представља кажњиво дело.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева нису основани. Наиме, правна сигурност у оквиру казненог права обезбеђује се начелном кривично процесном одредбом члана 4. став 1. ЗКП, прописима Устава РС и Конвенцијским нормама на основу којих је гарантовано да се нико не може поново казнити за дело за које је поступак вођен и правноснажно окончан, пред било којим органом који по закону изриче казне.

Стога је, насупрот истакнутим наводима захтева, правилно становиште првостепеног суда, које прихвата и другостепени суд да новчане казне изречене окривљеном у извршном поступку, означеним решењима Привредног суда у Зајечару, представљају одлуке процесног карактера, односно дисциплинску меру за непоштовање налога суда да у одређеном року окривљени поднесе доказе-исправе о стварима и правима из дате изјаве о имовини.

На описани начин привредни суд је санкционисао одговарајуће понашање супротно циљу обезбеђења процесне дисциплине учесника у извршном поступку, док је побијаним правноснажним пресудама против окривљеног правноснажно окончан кривични поступак због кривичног дела из члана 335. став 2. у вези става 1. КЗ.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело), наводећи да се у конкретном случају није радило о извођењу доказа саслушањем странака већ о обичној изјави окривљеног као извршног дужника, без упозорења да давање лажног исказа представља кривично дело, да од окривљеног нису узети ни лични подаци, да друга странка - извршни поверилац није био присутан на расправи и да изјава коју је дао окривљени том приликом није имала никаквог значаја у извршном поступку јер је извршни поверилац имао могућност да своје потраживање намири из до тада познате имовине, па да из утврђеног чињеничног стања произилази да нема законских елемената кривичног дела у питању.

Иако се позива на чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, изнетим наводима захтева бранилац окривљеног чињенице у питању представља другачије и супротно од оног што је у погледу истих садржано у опису дела у изреци и утврђено у чињеничном стању у образложењу правноснажне пресуде. На тај начин, формално се позивајући на погрешну примену кривичног закона на утврђено чињенично стање, бранилац окривљеног у суштини оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди, што међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП није предвиђено као законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

